

[H. C. Hansen.]

på at tegne et lidt lysere billede, forsåvidt angår den seneste udvikling, synes jeg desværre falder til jorden.

Endnu fra marts 1950 til september 1950 var industriproduktionen stigende. I alt steg produktionen i dette halvår 8 pct., hvoraf langt den væsentligste del hidrørte fra øgede investeringer. I halvåret september 1950 til marts 1951 stagnerede produktionen, og i halvåret marts 1951 til september 1951 begyndte den egentlige nedgang. Forbrugsvareproduktionen faldt her med 9 pct., og den samlede produktion — det vil sige produktionen både af forbrugsvarer og produktionsmidler — med 3 pct. I det sidste halvår fra september 1951 til marts 1952 har nedgangen i produktionen af forbrugsvarer været mindre, men til gengæld er det nu produktionen af produktionsmidler, der er faldet med ca. 9 pct. Den samlede produktionsnedgang i det sidste halve år har været ca. 8 pct. eller større end på noget tidligere tidspunkt her efter krigen.

I oversigten anføres også, at når produktionsnedgangen specielt indenfor industrien ikke er blevet større, skyldes det fremgangen i industrieksporten, og det er klart, at en sådan fremgang må blive hilst med tilfredshed af alle kredse her i landet. Desværre kan glæden dog ikke være helt ublandet, idet der i denne forbindelse må sættes en tyk streg under følgende udtalelse i den økonomiske årsoversigt:

„Den høje aktivitet i udlandet har muliggjort en fortsat fremgang for eksporten og har derved bidraget til at holde industriproduktionen oppe.“

Denne udtalelse siger klart og tydeligt, at en væsentlig grund til, at vi har kunnet klare en eksportforøgelse, er, at andre lande ikke har fulgt en tilsvarende økonomisk politik som den danske regering. Andre lande har bestræbt sig for at udnytte de foreliggende produktionsmuligheder fuldt ud og har derfor fået et betydeligt importbehov, som dansk industri og dansk erhvervsliv har haft fordel af. Hvad ville der imidlertid være sket, hvis andre lande havde fulgt den danske regerings linie? Ja, spørgsmålet behøver kun at stilles, for det er jo indlysende, at under sådanne omstændigheder ville resultatet være blevet en almindelig indskrumpning i udenrigshandelen, altså netop det modsatte af det, regeringen hævder er formålet med den liberaliseringspolitik, som regeringen iøvrigt gør sig til talsmand for. Lidt skarpt udtrykt kan man fastslå, at den særlige økonomiske politik, som denne regering fører, kun har udsigt

til at give resultater for valutabalancen, hvis den bliver et isoleret dansk fænomen. I det øjeblik, også andre lande giver sig til at begrænse produktion og beskæftigelse for ad den vej at forsøge at få overskud på betalingsbalancen, vil resultatet alene blive en indskrumpning i udenrigsomsætningen. Alene fordi andre lande har taget deres forpligtelser om stigende produktion og fuld beskæftigelse mere alvorligt end den danske regering, har produktionsnedgangen samtidig givet forbedringer med hensyn til betalingsbalancen. At en sådan dansk politik iøvrigt strider mod hele ånden bag det internationale økonomiske samarbejde må forekomme åbenbart.

Den faldende produktion her i landet har naturligvis også givet sig udtryk i stigende arbejdsløshed. De sidst foreliggende tal taler her deres tydelige sprog. I slutningen af april i år havde vi ialt ca. 60 000 arbejdsløse mod godt 40 000 på samme tidspunkt i fjor. Man kan diskutere, som jeg ser det sker, om der er noget foruroligende i det arbejdsløshedstal. Jeg synes, man foreløbig skal nøjes med at konstatere, at det viser en stigning i ledigheden på 50 pct. i forhold til det samme tidspunkt i fjor. Stigningen ligger især indenfor en række forbrugsvareindustrier, bl. a. tekstilindustrien, læderindustrien, den grafiske industri og trævareindustrien. Også for de arbejdergrupper, hvor arbejdsløsheden hidtil ikke har spillet nogen rolle, er der imidlertid tale om en vis stigning i arbejdsløsheden. Smedene f. eks. har således nu ca. 2 500 arbejdsløse, og hermed falder jo i alt fald baggrunden bort for den megen tale om at løse problemerne via overflytning til f. eks. jern- og metalindustrien. Der er jo ikke megen ræson i at overflytte fra et arbejdsløshedsramt fag til et andet arbejdsløshedsramt fag.

Både i sin fremsættelsestale og ved andre lejligheder har den højtærede minister været inde på betydningen af, at investeringerne øges herhjemme, og det må derfor undre, synes jeg, at den højtærede minister ikke med eet ord omtalte eller beklagede den tendens til nedgang i investeringerne herhjemme, som klart fremgår af den økonomiske oversigt. Endnu i 1951 lykkedes det næsten at holde investeringerne på samme niveau som året forud, men, som oversigten flere gange bemærker, kun fordi der har været så meget at færdiggøre fra året forud. Dette er vist ikke tilfældet for det år, som vi nu er inde i, og fortsættes den hidtil førte stramme pengepolitik, må et fortsat fald i investeringerne imodses.

Dette fører mig ind på en omtale af rege-